

кажу, що то так воно все! Тай майстер завішив — не мав серця, бо він міг не допустити, щоб та Стася отруїла його жінку?—говорила Гали що тепер шила собі вишраву і мріяла в одно про судженого й весіле. — — —

Наші matka ждала хвилі, коли прийде Латачкова просити її о щогідь — заходила вона звикло ранками, як наш отець був в церкві, або у селі: І їмость вже зладила собі лавиць проповідь та „слово правди і науки“, яке мала проголосити Латачковій.

Латачкова не довго дала на себе ждати і два дні опісля забігла на парохію.

А було се ось так: якось перед двома тижнями була учительська конференція в сусіднім селі й туди поїхали як на балъ вистроєні Латачківні. Що правда, говорили вони, що на дармо старали ся о них адвокати, професори й директори — та дійсно й за сільського учителя булиб переспанцерували ся, щоб тільки котрий брав. Отже як на балъ поїхали на конференцію і тут снізнала ся Ізя з учителем Наконечним. Обом відразу припали собі до вподоби: йому заімпонувало її образованє — а їй, що мав гладке личко й чорний вус і мав приготувати ся до відділового іспиту. Отже він міг колись бути учителем семінарії, або може й директором школи, а може й інспектором буде...

Віня не потягала за ним, кажучи, що він Руєни... але стара замітила на се, що й між Руєнцями може бути порядний чоловік...

Свербів язик стару Латачкову зараз побічн тай про все розповісти коханій їмості, але як то між жінками: в таких справах нема приязні — приязнь — приязнію — а хлопця моїй донці їмость готова ще відмовити! Того побоїва-ла ся Латачкова й постановила мовчати аж до відповідної хвилі. До того вона й не мала часу, поїхала раз в місто за шовковими блязками для доньок — та жид не дав без гроша, мусіла у друге трудити ся через — паршивого жидиська! Усе життя в школі обертало ся тепер коло Наконечного, мати випитувала а який він?, а кілька йому літ?, чи високий? — чи саме під нару? То знов усі радили й застановля-